

צימן, גוף כזה חסוד בעיני. ההיסטוריה הרפואית מראה שאלה שהציעו פתרונות זהים לכל סוגי הבעיות היו בדרך כלל נוכחים ושרלטאנים רודפיי-בעצם.

ד"ר לרמן פנה אל כל הגופים הקשורים לשיטת פילדלפיה והעמידם על חומי רת הבעייה, ביניהם משרד הבריאות ואק"ם. בין השאר פנה לרמן גם לשרי הבריאות החדש אליעזר שוסטק וזה האחרון, אחרי שבתן את המימצאים, הורה להפסיק את הקצבת המטבע הזר לתנועה הקיבוצית.

בינתיים ספגו טובה אדיב ואמי תורוויץ סטירטילחי מדעית התנועה הקיבוצית והזמינה אצל הנורולוג ד"ר ישראל הראל, אף הוא מומחה לפגמים מוחיים ופיזיותר, מחקר מעקב על התפתחותם של ילדים המטופלים בשיטת פילדלפיה.

תוצאות המחקר לא הסתייעו את הרופא אים. ד"ר הראל מצא כי רק ילד אחד מתוך העשרות שבדק לאורך זמן אכן גילה שיפור משמעותי. מימצא המגור אחר, מעניין לא פחות, היה העובדה כי הרוב המכריע של ההורים דיווח על "התקדמות" של הילד — בעוד הילד נשאר למעשה בדרגת הפיגור שבה היה לפני שנדחל בטיפול בו בשיטת דומנדלקאטו.

המימצא האחרון יכול לתראות עד כמה היו יעילים אנשי פילדלפיה בנטיעת תיקיות בליבם של ההורים, וכבושר הסוגסטיבי שבו נחננו האורחים גורפי הממון. טובה אריב ואמי תורוויץ נמנעו מלהגיב על מימצאים אלה ועל השאלות על שיטת פילדלפיה. אמי תורוויץ רק הביעה את פליאתה על הפרסום שניתן לד"ר של ד"ר הראל, בטענה: "הדו"ח הרי היה פנימי ולא לפירסום."

כל קש של תיקווה

מרות שפע האזהרות והפיקפיר קים, קשה להניח כי תורים לילדים נפגעי-מוח יחמיצו הזדמנות כלשהי לשפר את מצב ילדיהם. "ור לא יבין זאת" טוענים בני הזוג קינר שילדתם טובלת משיתוקמוחי מלידה. "אנחנו היינו מנסים כל אפשרות וכל שיטה כדי להציל את ילדתנו, למרות שרופאה אמר שאין לה תיקיות ושיש להכניס אותה למוסד. עזבנו את הטיפול של פילדלפיה אחרי שהסתבר לנו כי ברמת הפגיעה של הבת היינו מוזקנים עד שהטיפול היה אמור לשאת פרי. בנוסף, כדי לממן נסיעה לפילדלפיה, היינו זקוקים לסכום של 200 אלף לירות, דבר שהיה מחייב אותנו למכור את כל רכושנו. מכיוון שחיי המישר פחה שלנו כבר נפגעו מספיק בגלל הטיי פול החלטנו לעזוב אותו."

אריה קינר מלא תרעומת על רמת הטיי פול במפגרים בישראל. "אין בארץ שום מוסד רפואי המסוגל להעניק טיפול יסודי לילדים מפגרים", הוא אומר. "הרופאים מרימים ידיים כאשר מגיע אליהם מיקרה קשה כמו הבת שלנו. התנגדות הרופאים לשיטת דלקאטו היא עיוורת לגמרי. אנחנו, כהורים, בניגוד לרופאים, לא מאמינים שאין סיכוי — במאה העשרים — לרפא ילדים נפגעי-מוח, וזו הסיבה שאנו נאחזים בכל קש של תיקיות. וזה בדיוק מה שהציעו לנו אנשי דומנדלקאטו. "הצרה היחידה עם הקבוצה הזו", ממשיך אריה קינר ומאשר את דברי פרופסור כהן וד"ר לרמן, "הוא שהם מקבלים את כל המיקרים — בלי לעשות הבחנה בין קשים וקלים. ראינו שילדים עם בעיות קלות מתפתחים, ואילו הבת שלנו לא התפתחה כלל."

הטענות של הרופאים לגבי הסכומים שגובים אנשי פילדלפיה נראות לי תמיר. הנת, כל הרופאים שהיינו אצלם בארץ גבו כסף טוב כדי להגיד לנו שילדה אין שום סיכוי. מדוע איכפת להם שאנשי פילדלפיה גובים סכום — שלי הוא נראה סביר — כדי לנסות לעזור לילדים? לי נראה שיש כאן מומנט של תחרות בין הרופאים הישראלים לרופאים של פילדל-פיה. אני לא חושב שאנשי פילדלפיה הם נוכחים.

"רק מי שעומד בפני הבעייה של ילד מפגר", מסכם אריה קינר, "מבין עד כמה עז הרצון של ההורים לעזור לילדם. כל הרופאים בארץ טענו שאין לבת שלי שום סיכוי ושצריך להכניס אותה למוסד. אנשי פילדלפיה לפתחו נותנים להורים מיקווה חדשה. אגו, והורים, רוצים להרגיע את מצפוננו ולעשות כל מה שניתן בשביל הילדים שלנו."

(המשך מעמוד 49)
 הטיפול. הרי דוגמות של "תרגילים": 1. אכילת המאת בוטנים, כדי שהילדה תפיל את הלשון להוצאת הגרגרים ובכך תפתח את כושר הדיבור. (בתי כבר מדי ברת בלי המאת בוטנים). 2. איטוף מט בעות וחפצים קטנים מהרצפה, כדי לפתח אחיזה. לשים את הדברים משני הצדדים. 3. השמעת רעשים חזקים. 4. להראות שחי תמונות, וללמד להבחין בין שתיהן. (דבר שממלא עשינו ואנו עושים). 5. להדליק פנס קטן ולכווננו לכיוונים שונים. ועוד תרגילים כיוצא באלה. הפיזיותראפיה היחידה היתה הברשת הגוף במברשת. והיחידה.

"עם קבלת דף ההוראות הנ"ל הסתיים היום השני והאחרון. התשלום עבור ה- יומיים תאלה היה 200 דולר. "לסיכום: דעתי על הרופאים של המוסד ועל דרך עבודתם היא כי הם עוסקים באחיזה-עיניים. הם מבטיחים הבטחות שאין ביכולתם למלא. הם הורסים חי משפחות, אשר במלאן אחר ההוראות ובכך שהן עובדות 10-6 שעות ביום עם הילד, הם מוזיחים את שאר ילדי ה- מישפחה, את הבית ואחד את השני... לשוא!

"הצלחות רבות שהם זוקפים לזכותם הן הצלחות מדומות. כמו, למשל, בתי שווחלת כעת בלא שעבדתי בשיטה שלהם האשר אין ספק כי גם תלך בעוד מספר חודשים. אילו עבדתי בשיטתם, היו זוקפים זאת לזכותם ולא לזכות הטבע."

"דעיות שליליות ביותר רווחות גם בין רופאים מומחים בארצות-הברית על המוסד הנ"ל. ד"ר סוניארד, רופא בעל שם עולמי מאוניברסיטת ניריורק, הגדיר את ד"ר שפיץ כמטורף, כאדם שמבצע ניסוי יונות בגופם של ילדים אלה בחפשו יוקרה לעצמו. כמו כן שמענו דעות של אדם בשם אלן בלא המנהל בית ספר גדול בניו-יורק לילדים נפגעי מוח בשם אדמס. הוא הגדיר את הרופאים של המוסד כזנות של נוכחים ומאחזי-עיניים, וזאת על סמך ניסיונו. בעבר נהג לשלוח מילדי בית-סיפור למוסד זה. אך לרובם ככולם לא עזר הדבר כלל ובמיקרים רבים אף הוק, כיום, אין נהגים עוד לשלוח ילדים מגאסו למוסד שבפילדלפיה. "אני בהחלט מקווה שהצלחתי לשכנע כי אין טעם להוציא אלפי לירות על-מנת להיגש עם הרופאים מפילדלפיה."

הדו"ח הקטלני הוסתר

ביקבות פיזוריי המידע על אהדות שיטת פילדלפיה שהחלו מצטרפים לתמונה אחת, החלו הרופאים הישראלים פועלים על-מנת להסביר להורים את ה- סכנה העומדת בפניהם. "לאחר שגודע לנו עם מיקרים רבים של התאבדות של ה- ריל בארצות-הברית ביגלל אכזבה מהשי- טה", מספר הפרופסור כהן, "הגיע לארץ המחנך האמריקאי הנודע קרל הייורד, אשר ניסה להסביר להורים את חוסר המהי- מנות של השיטה. אולם ההורים הגיבו תגובה ריגשית שלילית חזקה, והישיבה לוותה בצעקות רמות."

בינתיים התברר לנו שכאשר ניסו ה- מוסדות הרפואיים האמריקאים לפשפש במעשיהם של אנשי דומנדלקאטו ולבדוק את השיטה באופן מדעי, התחמקו הללו באופן שיטתי מכל סוג של ביקורת כזו עליהם. אני מבין את ההתחמקות, כי גם בשכל הרפואי הפשוט ביותר אפשר לראות שאין בשיטתם שום היגיון רפואי. "אנשי הרפואה בארץ החלו תהוים על קנקנם של אנשי פילדלפיה, האף הוקמו כמה ועדות כדי לבדוק אותה. "התוצאות היו", מספר הד"ר לרמן, "שהסתדרות רופאי הילדים, רופאי העצבים והרופאים הכלליים הוקיעו את שיטת פילדלפיה. זה המשך ישיר לביקורת הקטלנית שספגה השיטה מצד כל המוסדות הרפואיים המוס- מים בארצות-הברית, שהיתה חריפה דר- בה יותר."

גם אם השיטה יעילה באופן חלקי בטיפול בסוג מסויים של הפרעות גופניות, הנובעות מפיגור שיכלי כמו קישין איב- רים, על זה אפשר להתגבר בלי השיטה הנו הגורמת להרס מישפחות. הציבור חייב לדעת כי גוף רפואי המתיימר לטפל בכל סוגי הבעיות במידה שווה של הצלחה — כולל בטיפול בילדים אוטיסטים ובלידים הסובלים מניוון שיכלי ומחצטברות מים בראש, מחלות שלמברבה הצער הרפואה המודרנת דניין איננה יכולה להתמודד

365 ימים חופשיים בשנה

טמפון אריבה, הטמפון הקטן הנוח והבטוח ביותר בעולם נותן לך הרגשה משוחררת וחפשית, 365 ימים בשנה. תוכלי ללבוש מכנסונים קצרים והדוקים, חצאית מיני, או ביקיני. תוכלי לרקוד, לטייל, לטבול באמבט ולרחוץ בים בבטוח מלא. טמפון o.b. קטן משפתון ולכן קל ונוח לשאתו בארונה.

חדש! אריזה חסכונית של 40 טמפונים

השבוע הגרלת הפיס סך הפרסים 4.8 מיליון ל"י פרס ראשון 750.000 ל"י

מופעל הפיס

ארומור צפוי דלתות זקירות

רובקס המתנה שכאופנה